

niet dadelijk zien tot welke soort van kevers het behoorde, maar stopte het in een fleschje, dat ik gewoonlijk bij mij droeg en nam het mee naar huis. Ik had nog geen licht branden in mijn studeervertrek, hield het fleschje voor mijne oogen, in de hoop het diertje te kunnen onderscheiden, maar het zat stil en onbewegelijk in een hoekje. Nu zette ik het fleschje in een kast. Den volgenden morgen nam ik het ter hand en ging er mee naar het venster. Maar toen het volle daglicht door het fleschje heendrong, hadt gij eens moeten zien, hoe bewegelijk en hoe levendig het torretje was, dat naar boven kroop, om er uit te komen. Nu zag ik dan ook tot welke soort de kever behoorde. 't Was een *Malachius aeneus* L, een allerliefst diertje, groen, met een paar gele vlekken aan zijn kop en hier en daar op de vleugels roodachtig. Deze *Malachius* en ook anderen van zijn soort zijn diertjes die niets van duisternis houden, maar zich gaarne in het licht en den zonnenschijn bewegen. Vandaar dat sommige insectenvrienden hun wel eens den naam

geven van kinderen des lichts. Het arme diertje deed nog altijd zijn best uit het fleschje te komen. Het wilde naar boven, naar het hemelsche licht. Ik opende het fleschje en . . . wip! daar vloog het heen!

Kinderen des lichts.

Wij vinden deze uitdrukking in de Schrift, maar daarmee zijn, gij begrijpt wel, geen torren maar Christenen bedoeld. Gij mijne jeugdige vrienden, behoort naar ik hoop en denk, ook tot de kinderen des lichts, en zoo dit niet door u toegestemd wordt, moet gij mij eens zeggen waarom dit niet het geval is.

Denkt daarbij: ook de kinderen des lichts hebben hunne tegenspoeden in de wereld, maar daar zij niet gaarne in de duisternis willen zitten, verheffen zij zich tot Hem, die het licht der wereld is en die hen troost, sterkt en opwekt, waarbij zij mogen zingen:

Hoog omhoog, het hart naar Boven,
Hier beneden is het niet.
't Ware leven, lieven, loven,
Is maar waar men Jezus ziet.

DE HOND VAN DEN PREDIKANT.

GEEN VERDICHTSEL.

Ruim zestig jaren geleden vestigden zich eenige Landverhuizers in een streek niet ver van de groote rivier de Mississippi, dicht bij Iowa in Amerika. Het was een moeilijke tocht, dien zij ondernamen. Zij geloofden echter dat het God was, die hen derwaarts wilde leiden, en in dat geloof bouwden zij ook hunne blokhuisen, die zij zoo gemakkelijk mogelijk inrichtten. Het duurde niet lang, of zij gevoelden behoefte aan geregelde, godsdienstige bijeenkomsten en noodigden een predikant, die hun bekend was, uit, tot hen te komen en hunne samenkomsten bidstonden en Zondagscholen te leiden. Aan deze uitnoodiging gaf de predikant gehoor. Hij kwam dan ook met zijn gezin. Er werd een huis voor hem gebouwd en weldra verrees

er ook een kerkgebouw, waarin hij des Zondags preekte en in de bidstonden vooring.

Die predikant was een zeer beminnelijk man, die niet slechts met ijver zijn dienstwerk waarnam, zijne gemeenteleden trouw bezocht, maar ook zijn bezoek uitstreckte tot ver afgelegen boerderijen, wier bewoners hij opwekte om God in alles te dienen. Hij had een liefhebbend hart voor alle menschen, en niet alleen voor menschen, maar ook voor dieren, allermeeest voor honden, waaraan het in zijn huis dan ook niet ontbrak, zoodat zijne kinderen spelen of zich vermaken konden met poedels, New-foundlandhonden, smousjes en dergelijke hondensoorten. Onder al die honden was er een, die zich bijzonder aan den predikant

hechte. Dominé kon niet uitgaan, of Pero — zoo heette die kleine zwarte hond — volgde hem. Aan tafel lag hij onder dominés stoel, en als de predikant zich bezig hield met zijn preek voor den aanstaanden Zondag, dan behoefde hij niet te vragen waar Pero was, die aan den ingang der kamer de wacht hield en niet duldde, dat iemand zijn baas kwam storen.

Maar hoe aangenaam en gezellig deze gehechtheid aan zijn persoon voor dominé mocht zijn, zij had echter ook hare bezwaren, want de predikant moest wel eens bijeenkomsten bijwonen, waarin honden niet op hun plaats zijn. Of ook, hij ging wel eens menschen bezoeken wier kinderen niet op het gezelschap van zulke huisdieren gesteld waren en weggropen, als zij Pero zagen. In dit geval verbood hij den hond hem te volgen en joeg hem weg. Maar dit baatte niet. Pero kon niet eten, niet drinken, niet slapen zonder zijn baas. De gehechtheid van dit dier aan zijn meester was zoo groot, dat het den dood boven het leven verkoos. En inderdaad was dit het geval, zooals gij straks zult hooren.

Doch het lastigste van alles was, dat Pero niet te bewegen was thuis te blijven, als dominé Zondags de godsdienstoefening leidde. Op alle mogelijke wijzen wist de hond de kerk binnen te sluipen, zocht dan eerst een schuilplaats in de bank waarin de predikantsfamilie zat, maar zich daar niet op zijn gemak gevoelende, beklom hij de trappen van den kathedraal, en lei zich op de bovenste trede neer, zoo dicht mogelijk bij zijn baas. In het eerst waren de kerkgangers daar zeer tegen, maar de getrouwheid van het dier roemende, gewenden zij zich aan zijne tegenwoordigheid, vooral daar de hond zich heel stil hield en slechts nu en dan zijn ooren spitste, alsof hij bewijzen wilde dat hij luisterde. Het gebeurde ook wel eens, dat de preek zeer lang was en dan lei Pero zijn kop tusschen de voorpooten en deed een dutje, welk voorbeeld, gelukkig, niet door de aanwezigen gevolgd werd, en dit niet zoozeer wegens 't geen zij van den predikant namen, als wel van 'tgeen zij van Pero

Ik heb u bij vroegere gelegenheden, als ik u iets van honden vertelde, meegedeeld dat honden evengoed als menschen kunnen droomen. Een hond blaft in zijn slaap, kwispelt met zijn staart en maakt allerlei vreemde, meestal halfgesmoorde geluiden, die zeer wonderlijk klinken, evenals er menschen zijn, die in hun slaap spreken, schreeuwen en soms angstige kreten uitstooten, meenende in gevaar te zijn.

Welnu, dit was ook het geval met onzen Pero. Wanneer hij op de trede van den kansel zijn kerkdutje deed, droomde hij dikwijls zoo hard, dat de toehoorders er van schrikten en dominé er zeer door gestoord werd. Dit kon niet zoo blijven. Pero mocht niet meer naar de kerk.

Den volgenden Zondag sloot dominé hem op in de huiskamer, en opdat niemand de deur zou kunnen openen, deed hij ze op slot en stak den sleutel in zijn zak. Maar stel u de verbazing voor van den predikant, toen hij een half uur later Pero de kerk zag binnenkomen en zijn oude plaats op de trede innemen. De arme hond bloedde aan kop en pooten. Hij moest zeker pijn hebben en toch jankte hij niet. Gedurende de preek hield hij zich heel stil en deed niets anders dan de bloedige plekken te likken. Tehuis komende zag dominé hoe het Pero mogelijk was geweest buiten de kamer te geraken. De trouwe hond was op het vensterkozijn gesprongen, had een ruit ingedrukt en zich door de opening heengewrongen, waarbij de glasscherven hem gewond hadden. Dominé wiesch de wonden en streefde hem, maar hoezeer hij den hond ook prees wegens zijn aanhankelijkheid, hij bleef bij zijn besluit: Pero mocht niet weer meê naar de kerk. Toen dominé zich gereed maakte voor den avondgodsdienst, bond hij Pero vast aan een touw en bracht hem in de schuur. »Zie zoo,» dacht hij, »nu zul je ons van avond niet storen.» Maar dominé had twee dingen vergeten: dat Pero slim en er in de schuurdeur een gat was voor de kippen. Nauwelijks stond dominé dan ook te preeken, of daar kwam Pero de kerk binnen, een eind touw achter zich aanslepende, dat hij stuk gebeten had, waarna hij door bovengenoemde opening heengekropen was.

Pero zou en wou in de kerk blijven. Hij wilde zijn meester niet verlaten. Bijna echter zou hij in de kerk gestorven zijn.

Het is mij nooit duidelijk geworden, hoe het gekomen is, dat Pero na afloop van een avonddienst in de kerk was achtergebleven. Waarschijnlijk had hij wat al te vast geslapen of gevoelde zich loom en niet wel. Althans toen de kerk uit was en de gemeente het gebouw had verlaten, sloot de koster de deuren en ging naar huis.

Maar Pero lag en sliep in de kerk.

De familie van den predikant miste den hond en begreep niet waar het dier kon zijn. Doch in stilte hoopte men dat Pero een ander kosthuis of een anderen meester had opgezocht en men dus van hem, wiens al te groote afhankelijkheid lastig was geworden, ontslagen zou zijn.

Maar dit was niet zoo.

Vier dagen later, midden in den nacht, werden de huisgenooten opgeschrikt door het geblaf van Pero. Dominé stond op en liet hem binnen. Maar hoe mager en ellendig zag de hond er uit, die na eerst zijne vreugde te kennen gegeven te hebben zijn meester weêr te zien, haastig naar de keuken liep, om in een emmer met water zijn dorst te lesschen. Het arme dier had in die vier dagen niets gegeten of gedronken. Trouwens, de kerk is ook niet ingericht om hongerige en dorstige honden te verkwikken.

De vraag was echter: hoe was Pero buiten de kerk gekomen?

Ongetwijfeld had hij, toen hij uit zijn dommel ontwaakt was, geblaft. Maar niemand kon hem hooren. De kerk stond op een stuk gronds, verre van menschelijke woningen. Eindelijk meende een metselaar het raadsel opgelost te hebben. Dicht bij een looden pijp, dienende tot afvoer van het dakwater, was er misschien door de vocht op den grond een afbrokkeling van kalk en steen ontstaan. Deze opening had Pero gevonden, een paar steenen en kalk met zijn kop afgestooten en was op deze wijze door de nauwe opening gekropen.

Maar ten laatste brak toch het oogenblik aan, dat dominé voor altijd van zijn viervoetigen vriend zou moeten scheiden.

Dominé moest een paar dagen op reis en de Mississippi overtrekken. Pero ging met hem meê. Nu is de Mississippi geen rivier, die in ons land haars gelijke vindt. De Rijn, de Waal en de Lek zijn er, vergelijken-derwijze gesproken, slechts kleine stroompjes bij. Zij is op verscheiden punten zoo breed, dat een stoomboot bijna een uur noodig heeft, om de overzijde te bereiken, en op sommige herfstdagen, wanneer de wind uit het Noorden waait en er een storm opsteekt, gaan hare golven huizen hoog. Zelfs bij stil weer is de Mississippi geen water, om er met een klein bootje op te roeien wegens de hevige beweging der golven. Die rivier over te zwemmen is levensgevaarlijk, en menige kloeke zwemmer die het gewaagd heeft, bezweek er onder wegens uitputting van krachten.

Onze predikant maakte gebruik van een stoomboot en kwam met Pero behouden aan de overzij, waar hij goede vrienden vond bij wie hij overnachtte. Het gesprek viel op Pero en de gastheer vond het zwarte hondje zoo aardig, dat hij zijn wensch te kennen gaf het te behouden. Hier had dominé niets op tegen, en wetende dat Pero het hier goed zou hebben, was hij eigenlijk blij op zulk een makkelijke wijze van hem af te komen, waarbij hij er op rekende, dat Pero hem niet zou kunnen volgen, daar de breede rivier hem dit zou beletten.

Dominé nam afscheid en liet Pero achter. Het kostte hem wel eenige moeite van een hond te scheiden, die hem steeds zoo veel trouw en afhankelijkheid had bewezen, maar het dier werd te lastig en de kerkeraad klaagde er gedurig over, dat de hond zijn meester tot in de kerk naliep.

Het zou mij moeilijk vallen u het leed te beschrijven, dat Pero ondervond, toen hij zich van zijn baas gescheiden zag. Ik ben niet bij machte u de gevoelens mede te deelen van een hond, die treurt, jankt, staart en ooren laat hangen, als hij verdriet heeft. Maar zooveel wil ik u wel zeggen, dat Pero niets op zijn gemak was. Gedurig sprong hij op het kozijn, om door het venster te gluren, of hij zijn meester ook zou

kunnen zien, maar te vergeefs. Was de huisdeur open, dan snelde hij naar de rivier snuffelde overal rond, om het spoor van zijn baas te vinden of te ruiken. Eindelijk kan hij zich niet langer bedwingen. Zijne aanhankelijkheid aan den predikant is zoo groot, dat hij geen gevaar voor zijn leven

ziet. Hij springt in de rivier, zwemt flink door, maar.... daar slaan hem de hooge golven terug. Toch houdt hij vol, zoolang tot hij ten laatste onderzinkt en verdrinkt.

Dominé had zijn trouwsten vriend verloren.

BIJ EEN ONWEDER.

't Was zeer warm, bijna niet om uit te houden in de kamer.

Waarom dan niet naar buiten gegaan? Het is des zomers toch altijd buiten veel frischer, dan in huis, in de benauwde kamer!

Ja, dat is zoo. Maar ziet gij dan die zwarte lucht niet? Die donkere, onheilspellende wolken, waar langs enkele witte wolken drijven of tegen elkander in schuiven?

Er is een onweder op til.

Daar bliksemt het al en hoor eens hoe het dondert!

Moeder heeft de kinderen, die buiten speelden of in den tuin rondliepen, in huis geroepen. Vader is in zijne werkplaats, en grootmoeder heeft zich in den donkersten hoek van het vertrek verborgen en houdt een tip van haar boezelaar voor den mond. De oude vrouw is angstig.

Er zijn meer menschen, die benauwd en bevreesd zijn bij een onweder. Zij verbergen zich zelfs in een kast of in den kelder, meenende dat zij daar veiliger zijn dan in de huiskamer. Ontroering heeft velen hunner aangegrepen, gedachtig zijnde dat het de Stem des Heeren is die zich doet hooren.

De kinderen staan om moeders stoel heen en luisteren naar 't geen verteld wordt. Moeder is niet zoo bevreesd als grootmoeder, maar toch, voorzichtig te zijn is goed. Het beste is echter op God te vertrouwen, die ons ook bij het zwaarste onweder behoeden kan, zegt moeder.

Het onweder drijft zachtjes voorbij. De lucht wordt helderder. Nog een enkele slag wordt gehoord, maar heel-heel in de verte. Nu zet moeder deur en venster open en de

frissche lucht dringt naar binnen. Hoe heerlijk is het nu buiten! De kinderen haasten zich naar den tuin en worden verwelkomd door het gezang van de vogels, die zich ook onder het onweder verborgen hadden gehouden.

Een half uur later komt oom eens kijken, hoe de familie het maakt. Oom is onderwijzer, en omringd als hij wordt van de kinderen, wil hij gaarne hunne vragen beantwoorden.

Hoe ontstaan de bliksemstralen?

Waardoor ontstaat die rommelende donder?

En nu zegt oom ongeveer het volgende:

»Ik zou er mij van af kunnen maken met eenvoudig te zeggen: »Het is de Heer die alles maakt en ook den bliksem en den donder te voorschijn roept. Maar daar mede stelt zich de mensch niet tevreden. Hij ziet den bliksem, hij hoort den donder en wil gaarne weten *hoe* en *waardoor* God het doet bliksemen en donderen. Met andere woorden: hoe een onweder ontstaat. In vroegere eeuwen kon men hierop geen volledig antwoord geven, omdat de kennis van de krachten, die God in de natuur gelegd heeft, nog zeer gering was. Maar de mensch heeft niet gerust voordat hij enkelen dier verborgen krachten kende, en zoo is hij dan ook te weten gekomen, dat er zoowel in de lucht als op de aarde eene kracht is, die *electriciteit* genoemd wordt. Die kracht zit in vele stoffen en voorwerpen en kunt ge zelf te voorschijn roepen door bijvoorbeeld, met een stukje barnsteen of lak sterk over laken te wrijven. Voorts heeft men ontdekt, dat er twee soorten van electriciteiten zijn, die men naar hare werking